

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **E. P.,** zastoupená Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Riegrova 14, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 1. 3. 2011, č. j. KUOK 23162/2011, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 30. 5. 2012, č. j. 73 Ad 6/2011 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatelky Mgr. Dominice Kovaříkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1.600 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 1. 3. 2011, č. j. KUOK 23162/2011. Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dne 16. 11. 2010 stěžovatelka požádala o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů. Předpokládaná výše nákladů činila 4.500 Kč. Stěžovatelka uvedla, že nemá žádný příjem, nepobírá ani příspěvek na živobytí. Vynakládá prostředky na jídlo, pití, oblečení a užívání bytu. Byt užívá společně se svojí matkou a sestrou. Nemá nárok na příspěvek na bydlení, neboť nejsou nájemci ani vlastníky užívaného bytu, přestože jsou oprávněnými uživateli.

Správní orgán I. stupně, Městský úřad Litovel, rozhodnutím ze dne 10. 12. 2010, č. j. 15075/2010/LTO, stěžovatelce dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů nepřiznal. Správní orgán zjistil, že stěžovatelka je svobodná, žije ve společné domácnosti se svojí matkou a sestrou. Obývají rodinný dům s více bytovými jednotkami o podlahové ploše 120 m^2. Náklady na domácnost činí náklady na elektrickou energii ve výši 1.580 Kč měsíčně, náklady na vodu a údržbu ve výši 400 Kč a náklady na odpady ve výši 1.200 Kč za tři osoby ročně. Od 1. 9. 2010 je stěžovatelka v řádné evidenci úřadu práce bez přiznané podpory v nezaměstnanosti. Od 1. 10. 2010 měla uzavřenou dohodu o provedení práce, přičemž od 1. 10. 2010 do 31. 10. 2010 neměla žádný výdělek, jelikož nepracovala. Stěžovatelka dále doložila dohodu o pracovní činnosti pro agenturní zaměstnávání od 23. 11. 2010 do 31. 12. 2010. Sestra stěžovatelky je studentkou, má soudem stanovené výživné ve výši 1.800 Kč měsíčně, pobírá přídavek na dítě ve výši 700 Kč. Matka stěžovatelky je vedena v evidenci úřadu práce jako zájemce o zaměstnání. Není proto považována za osobu v hmotné nouzi. Správní orgán poukázal na to, že matce stěžovatelky nebrání žádná překážka, aby byla zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání a byla tak za osobu v hmotné nouzi uznána. Zařazení do evidence nebrání ani to, že není ukončeno soudní řízení ve věci neplatnosti výpovědi z pracovního poměru. Správní orgán dále uvedl, že pokud by rodina stěžovatelky uzavřela s jejím otcem nájemní smlouvu, měla by možnost získat příspěvek na bydlení.

Žalovaný se s těmito závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil a odvolání stěžovatelky podané proti jeho rozhodnutí zamítl. Dále zdůraznil, že stěžovatelkou uváděné náklady nemají charakter mimořádných nákladů, na jejichž úhradu je požadovaná dávka mimořádné okamžité pomoci konstruována. Jedná se o potřeby základní, opakované, k jejichž saturaci jsou přednostně určeny dávky příspěvek na živobytí, příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení.

Ve své žalobě stěžovatelka předně upozornila na skutečnost, že v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu není vyjádřen závěr, zda ji správní orgán posoudil jako osobu nacházející se v hmotné nouzi či nikoli. Pouhé konstatování osobních a majetkových poměrů stěžovatelky a její rodiny nevypovídá nic o tom, zda je stěžovatelka osobou v hmotné nouzi či zda může být za osobu v hmotné nouzi považována v souladu s § 2 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi. V prvoinstančním rozhodnutí není obsažena ani úvaha ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi o tom, zda stěžovatelka má vzhledem ke svým příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytných nebo odůvodněných nákladů. Žalovaný měl proto prvoinstanční rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit.

Stěžovatelka dále namítla, že doporučení, aby si její rodina zajistila řádnou nájemní smlouvu či aby se její matka zaevidovala u úřadu práce jako uchazečka o zaměstnání, jdou nad rámec rozhodovací pravomoci správního orgánu. Uzavření nájemní smlouvy by navíc

podstatně zvýšilo náklady na bydlení a výrazně tím prohloubilo hmotnou nouzi rodiny stěžovatelky. Matka stěžovatelky je evidována jako zájemce o zaměstnání, nikoli uchazeč o zaměstnání, z důvodu trvajícího sporu o neplatnost výpovědi z pracovního poměru. To však nevylučuje, aby byla posouzena jako osoba v hmotné nouzi podle § 3 odst. 1 písm. a) anebo podle § 3 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle stěžovatelky je nadto irelevantní, zda její matka je či není osobou v hmotné nouzi, pokud stěžovatelka sama splňuje podmínky pro vznik nároku uvedené v § 36 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, posoudil napadené rozhodnutí žalovaného (které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek) jako přezkoumatelné, neboť se podrobně vypořádalo se všemi námitkami stěžovatelky a správní orgány uvedly všechny úvahy, které je k rozhodnutí vedly. Krajský soud přitom neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití.

Krajský soud připomněl, že nyní projednávaná věc souvisí s věcí vedenou pod sp. zn. 73 Ad 1/2011, v níž stěžovatelka žalobou brojila proti správnímu rozhodnutí o její žádosti o příspěvek na živobytí. Podle závěru správních orgánů, s nimiž se následně ztotožnil i krajský soud, nebyly stěžovatelka ani její matka osobami v hmotné nouzi. Matka stěžovatelky mohla situaci řešit tím, že se zaeviduje jako uchazeč o zaměstnání, čemuž jí nebránily žádné překážky. Rodina stěžovatelky mohla rovněž uzavřít řádnou nájemní smlouvu s jejím otcem a splnit tak podmínky nároku na získání příspěvku, příp. doplatku na bydlení. Stěžovatelka a členky její rodiny ani v jedné ze dvou jmenovaných situací neuvedly žádné relevantní důvody, které by jim bránily v tom, aby svou situaci napravily. Soud dodal, že stěžovatelka, její sestra a matka mohly svou situaci řešit výdělečnou činností.

Krajský soud v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že se u stěžovatelky nejedná o situaci předvídanou v § 2 odst. 6 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Poukázal přitom na to, že se matka stěžovatelky nepovažuje za osobu v hmotné nouzi a může jednoduše svoji situaci změnit. Příjmy společně posuzovaných osob jsou pak ve srovnání s částkou živobytí stěžovatelky a její sestry vyšší. Z popisu situace obsaženém v podání stěžovatelky a její sestry a z údajů ze spisu nevyplývá, že by rodina nemohla svou situaci úspěšně řešit (nejde například o tři osoby invalidní ve třetím stupni apod.). Ze spisu nevyplývá ani to, že by rodina stěžovatelky byla ohrožena trestnou činností.

Krajský soud dále uvedl, že v případě dávky mimořádné okamžité pomoci je sice žadatel posuzován samostatně bez společně posuzovaných osob, avšak podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi se posuzují příjmy a celkové sociální a majetkové poměry osob. Výpočty správních orgánů pro účely posouzení nároku na příspěvek na živobytí byly správné, příjmy stěžovatelky včetně výživného jsou vyšší než její částka živobytí, stěžovatelka tudíž není osobou v hmotné nouzi. Podle § 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi se celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze. Ten správní orgány jasně a srozumitelně popsaly a vyhodnotily způsobem, se kterým se krajský soud ztotožnil. Krajský soud konečně upozornil na to, že pomoc, o kterou stěžovatelka žádala, měla směřovat k uspokojení základních životních potřeb. Na ty se přednostně vztahuje příspěvek na živobytí, příp. příspěvek na bydlení či doplatek na bydlení. Žádost v souzené věci tak jen obcházela skutečnou žádost o příspěvek na živobytí

nebo jiné dávky. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákonnost rozsudku spatřovala v nesprávném posouzení své osoby z hlediska hmotné nouze. Podle stěžovatelky neobstojí závěr krajského soudu, že správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnily v souladu se zásadami správního řízení. V rozhodnutích správních orgánů obou stupňů chybí výslovný závěr o tom, že stěžovatelka není osobou v hmotné nouzi. Dále není zdůvodněno, proč nebyla stěžovatelka za osobu v hmotné nouzi považována ani v rámci správního uvážení podle § 2 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi ani proč nebyla za osobu v hmotné nouzi (u společně posuzovaných osob) považována matka stěžovatelky podle § 3 odst. 3 zákona. Krajský soud měl vyhodnotit správní rozhodnutí jako nezákonná a nepřezkoumatelná.

Ke stavu hmotné nouze stěžovatelky přispělo i nepřiznání příspěvku na živobytí. Stěžovatelka má přitom za to, že o žádosti o příspěvek na živobytí bylo nesprávně rozhodnuto na základě chybného výpočtu příjmů společně posuzovaných osob za rozhodné období. Chybný závěr o tom, že se stěžovatelka, její matka a sestra nepovažují za osoby v hmotné nouzi, může ovlivnit i rozhodování v souvisejících věcech jednorázových dávek mimořádné okamžité pomoci.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěry správních orgánů o tom, že neposkytnutí dávky je legitimní v případě, kdy její matka odmítla učinit příslušné kroky, které by vedly k tomu, aby byly společně posuzované osoby zajištěny opakovanými základními dávkami pomoci v hmotné nouzi. Příslušnými kroky přitom správní orgány rozumí jednak to, aby se matka stěžovatelky zaregistrovala u úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání (namísto vedení v evidenci zájemců o zaměstnání) a byla tak posuzována jako osoba v hmotné nouzi, a jednak aby rodina stěžovatelky uzavřela nájemní smlouvu na byt, v němž bydlí (či na jiný) za účelem dosažení nároku na příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení. Stěžovatelka zde zdůraznila, že právní předpisy toto řešení situace sice umožňují, avšak nenařizují ho. Pokud správní úřady povýšily zákonnou možnost na zákonnou povinnost, stěžovatelka pochybuje o tom, že rozhodování o dávce proběhlo od počátku nezaujatě a nestranně. Tyto pochybnosti nerozptýlil ani krajský soud, jestliže dal v tomto bodě zcela za pravdu žalovanému.

Matka stěžovatelky usiluje o zvýšení příjmu vlastním přičiněním vedle (dosud neúspěšného) hledání práce právě řádným uplatněním nároků a pohledávek, jak jí ukládá § 11 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi. V souladu s § 13 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi soudně vymáhá své nároky z pracovního vztahu. Setrváním v evidenci zájemců o zaměstnání u příslušného úřadu práce pak pouze zaujímá určitou strategickou pozici v rámci soudního řízení o neplatnost výpovědi. Krajský soud sice stěžovatelce částečně přisvědčil v tom, že v případě dávky mimořádné okamžité pomoci se posuzuje žadatel samostatně bez společně posuzovaných osob [dle § 2 odst. 5 písm. a) ve spojení s § 36 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi], současně ale poukázal na souvislost s § 15 odst. 1 a 2 téhož zákona, zejm. na podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze. K tomu stěžovatelka uvádí, že ona sama je v evidenci úřadu práce a nemůže práci nalézt, její sestra je

jako studentka vysoké školy nezaopatřeným dítětem, matka stěžovatelky postupovala zcela v souladu s § 13 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Rodina nemá žádný majetek ani žádné blízké osoby, jejichž majetek či pomoc by mohla využívat. Stěžovatelka se domnívá, že podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze spočívá pouze v nemožnosti získat práci, která by rodinu zajistila pravidelným příjmem. Taková situace by neměla jít k tíži stěžovatelky. Došlo tak k chybnému zhodnocení celkových majetkových a sociálních poměrů.

Stěžovatelka souhlasí s názorem krajského soudu, že k pokrytí výdajů na základní životní potřeby slouží přednostně příspěvek na živobytí. To však podle ní nevylučuje možnost žádat i v tomto případě o dávku mimořádné okamžité pomoci k jednorázovému pokrytí těchto výdajů. Na základě uvedeného stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, ale pouze právní otázky spojené s jeho hodnocením, soud proto vycházel ze skutkového stavu tak, jak byl popsán v napadeném rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi zakotvuje dva typy dávek k zajištění základních životních podmínek fyzických osob, a to v první skupině dávky měsíčně se opakující - příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení (jenž navazuje na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení) a ve druhé skupině dávky jednorázové označované souhrnně jako dávka mimořádné okamžité pomoci, kde zákon zakotvuje v podstatě čtyři varianty této dávky. Příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou základními prostředky k zajištění osob nacházejících se v hmotné nouzi a jedná se o dávky obligatorní, tedy takové, na něž vzniká nárok splněním podmínek stanovených zákonem. K výplatě se však přiznávají od prvního dne měsíce, v němž bylo zahájeno řízení o dávku. K zajištění základních životních potřeb, nestačí-li k tomu dávky výše uvedené, lze pak z důvodů stanovených zákonem přiznat v případě mimořádných okolností ještě další, jednorázovou dávku. Okamžitá mimořádná pomoc je však svojí povahou dávkou fakultativní (sporné je to pouze u dávky přiznávané z důvodu uvedeného v § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi), závislou na správním uvážení příslušného orgánu, nárok na ni vzniká až samotným rozhodnutím o jejím přiznání.

Z žádosti o dávku uložené ve správním spisu je zřejmé, že stěžovatelka o ni požádala z důvodu potřeby zajistit stravování, oblečení a náklady na užívání bytu. Jedná se tedy vesměs o potřeby, které by měly být v případě hmotné nouze žadatele zajišťovány prostřednictvím dávek opakovaných. Stěžovatelka však neuvedla žádné důvody, jež by byly podle § 36 zákona o pomoci v hmotné nouzi podřaditelné ustanovení § 2 odst. 3 nebo § 2 odst. 4, 5 a 6 tohoto zákona, tj. netvrdila skutečnosti, z nichž by bylo patrno, že jí hrozí vážná újma na zdraví, ani nedefinovala žádnou mimořádnou událost, zejména živelní pohromu (povodeň, vichřici či zemětřesení), požár či ekologickou nebo průmyslovou havárii, jež by na ni dopadala, ani neuvedla žádný konkrétní náklad spojený s pořízením nebo opravou nezbytných základních předmětů dlouhodobé potřeby, ani nedovozovala

žádný z důvodů hrozby sociálního vyloučení definovaných zákonem. Je tedy zřejmé, že důvody, pro které o mimořádnou okamžitou pomoc žádala, se zcela míjejí s účelem, pro nějž je tento typ dávek v zákoně upraven. Již to by samo o sobě bylo dostatečným důvodem pro zamítnutí žádosti o dávku, bez ohledu na skutečnost, zda ji samotnou lze nebo nelze považovat za osobou v hmotné nouzi.

K tomu Nejvyšší správní soud dále uvádí, že správní orgán prvního stupně postupoval vůči stěžovatelce velmi vstřícně, neboť se pokusil přes výše uvedené zařadit její podání pod některý z důvodů uvedených v zákoně a považoval její žádost o okamžitou mimořádnou pomoc za žádost o dávku ve smyslu § 36 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi v návaznosti na ustanovení § 2 odst. 5 písm. b) tohoto zákona. Zde je ovšem nutno podotknout, že v tomto případě by měla dávka sloužit k zajištění jednorázového výdaje na nákup věcí movitých, spojených především s nutným vybavením domácnosti (např. lednička, pračka), nikoliv k zajištění nákladů na stravování a bydlení. Náklady na ošacení spadají svojí povahou (obdobně jako stravování) mezi náklady na živobytí, ve výjimečných případech ovšem nelze vyloučit tak akutní potřebu pořízení nějaké části oblečení, že by k pokrytí nákladů nepostačovala opakovaně vyplácená dávka a bylo by třeba přiznat nad rámec toho dávku jednorázovou. Taková potřeba by však musela být v žádosti výslovně specifikována a odůvodněna, což se v projednávané věci nestalo, přiznán ostatně nebyl ani příspěvek na živobytí.

Z hlediska výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud podotýká, že v rámci vymezeného předmětu řízení (dávka podle § 36 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi) posoudily správní orgány i krajský soud v souladu se zákonem též otázku hmotné nouze stěžovatelky.

Podle § 2 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi může být za osobu v hmotné nouzi považována též osoba, která nemá vzhledem ke svým příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nákladů taxativně stanovených zákonem.

Podle § 15 odst. 1 cit.zákona se pak pro účely tohoto zákona celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala.

Zákon o pomoci v hmotné nouzi upravuje poskytování pomoci k zajištění základních životních podmínek fyzickým osobám prostřednictvím dávek. Pomoc je poskytována na základě principu subsidiarity, zásadně tedy jen tehdy, pokud žadatelé a osoby s nimi společně posuzované nejsou schopni ani při vynaložení veškerého úsilí, jež lze po nich spravedlivě požadovat, zajistit si svoje potřeby sami. V případě dávky podle § 36 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi jsou příjmy a majetkové poměry žadatele hodnoceny s ostatními společně posuzovanými osobami, i zde se proto přihlíží k podílu rodiny na případném vzniku či trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Správní orgány obou stupňů i krajský soud proto s ohledem na výše citované ustanovení § 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi zcela správně vzaly v úvahu skutečnost, že matka stěžovatelky není vedena jako uchazečka o zaměstnání, což brání tomu, aby byla považována za osobu v hmotné nouzi a mohla úspěšně žádat o příspěvek na živobytí, stejně tak relevantní je skutečnost, že stěžovatelka, její matka i sestra, nemají uzavřenu nájemní smlouvu na byt,

který obývají (ani jej nevlastní), takže nesplňují základní zákonnou podmínku pro možné přiznání příspěvku na bydlení, případně doplatku na bydlení. Důvody, jimiž se stěžovatelka pokouší ospravedlnit absenci uvedených skutečností, jsou z hlediska zákona o pomoci v hmotné nouzi bezvýznamné. Lze tak uzavřít, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti stěžovatelka za osobu v hmotné nouzi pro účely mimořádné okamžité pomoci z důvodů uvedených v § 2 odst. 5 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi právě pro podíl rodiny považována být nemůže, byť ona sama či osoby společně posuzované dostatečné příjmy ani jiný majetek ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi nemají. Ve zbytku odkazuje Nejvyšší správní soud na výstižné a podrobné odůvodnění jak rozhodnutí odvolacího správního orgánu, tak i napadeného rozsudku krajského soudu, s nimiž se plně ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí tvrzenou vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, ve věcech sociálního zabezpečení pak nemá podle § 60 odst. 2 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení ani úspěšný správní orgán. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovená zástupkyně stěžovatelky učinila ve věci dva hlavní úkony právní služby à 500 Kč podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb., k nimž náleží dvakrát náhrada hotových výdajů à 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Vzhledem k tomu, že jmenovaná není plátkyní DPH, přiznal jí soud k úhradě celkově částku 1.600 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce po právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatelky nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. května 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu